

A tegnapi fiataljai

Rengetegszer tapasztalhatjuk a hétköznapiak során, ahogy az idősebb generáció tagjai felettünk, fiatalok felett ítélkeznek. Ennek természetesen előszeretettel hangot is adnak. Például miközben szótlanul, de nagy szemekkel jelzik, hogy adjuk át nekik a helyet a buszon.

Persze az sem ritka, amikor a fiatalok mosolyognak meg egy idősebbet maradisága, szokásai miatt.

Melyek a legfontosabb kérdések, amelyek miatt generációk feszülnek egymásnak? Az idősek számára talán mind közül a legégetőbb problémát az értelmezhetetlen, ezért természetesen borzasztónak ítélt digitális változások jelentik. Gondolom, senki számára nem ismeretlen a mondat: „*Már megint nyomkodod?*” vagy éppen: „*Mit tudsz azon órákig bámulni?*” Te erre persze nem tudsz tartalmasabb választ adni, mint egy szenvedő grimasszal és mély sóhajjal fűszerezett sóhajtást: „*Jaaaj!*”

A leggyakoribb érvük általában, hogy ők is meg voltak kütyük nélkül, vagy hogy régen sokkal jobban figyeltek egymásra az emberek. Most meg mindenki magába fordul, nem hallgatjuk meg egymást. Ez részben igaz. Azonban szerintem régen sem volt másképp. Ha valaki nem akart figyelni a másokra, meg tudta találni a módját, hogy ne kelljen meghallgatnia. Úgy gondolom, ma már mindent megtudhatunk az emberek életéről (gyakran akaraton kívül) anélkül, hogy szóba állnánk velük. Senkinek nem kell bemutatni a nyaralós, vásárlós, evős fotókat az ismerőseinkről, amelyekkel könnyörtelenül és elkerülhetetlenül szembetaláljuk magunkat, ha felnyitjuk a laptopunkat. Ezek alapján azt kell mondanom, manapság semmi mást nem csinálunk, mint figyelünk egymásra.

Egymást figyeljük.

Az információ mindenhol leselkedik ránk, szinte lehetlenné vált az internet nélküli remeteélet. Akinek nincs profilja valamelyik közösségimédia-oldalon, az körülbelül nem is létezik. Ezt persze páran már az idősebb generációkból is észrevették, és lelkesen próbálják orvosolni elmaradásaikat. Természetesen ez nem mindig sikerül. Ezt sem kell bemutatni senkinek: a Facebook-nagyik említésére mindenkinek kirajzolódik egy kép a fejében.

De vajon miért történhetett ez meg? Hogy lehetnek ekkora különbségek manapság a nagyszülők, a szülők és a gyermekek között? A technikai fejlődés hihetetlenül felgyorsult az utóbbi évtizedekben, a világ sokkal többet haladt jóval rövidebb idő alatt, mint a múlt századokban. Ezért lehet az, hogy úgy érzed, a nagyszüleid nem ugyanabban a világban élnek, mint te. Nem is érthetik meg teljesen soha, hogy mi történik körülöttük manapság. Mi ebbe születünk bele, a legfogékonyabb életszakaszunkban váltak az életünk részévé ezek az eszközök.

Természetes, hogy ennek is, mint mindennek, meg van az árnyoldala. Azonban törekednünk kell rá, hogy olyan emberekké váljunk, akik képesek „kigazolni” a rengeteg információt, és kiszűrni belőle a hasznosat, ami előrevisz minket és a világot. Az átlagemberek tudása meghatározódott az internet megjelenésével, és ez persze ijesztő, de azért elsősorban elég hasznos, hogy nem kell tudatlanul meghalunk, és senki nem rejtheti el előlünk a tudást, az igazságot.

A világ sohasem áll meg. Ezért van az, hogy a most öntudatra ébredő generáció, az utánunk következő gyerekek már nálunk is többet tudnak! A mindenkori gyerekek mindig okosabbak lesznek nálunk. Egyszer majd eljön a nap, mikor semmit nem fogunk felfogni az egészségből, és az unokáink *minket* fognak maradinak tartani.